

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΜΕΣΟΓΑΙΑΣ & ΛΑΥΡΕΩΤΙΚΗΣ

ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΩΝ ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ

24 Σεπτεμβρίου 2006
Κυριακή Α΄ Λουκά (Λουκ. ε΄ 1-11)

Στὸ ἀγαπημένο Του χῶρο, τὴ λίμνη τῆς Γεννησαρέτ, βρίσκουμε τὸν Χριστὸ νὰ διδάσκει τὸ λαὸ καὶ νὰ ἐξαγγέλει τὸ Εὐαγγέλιό Του. Καὶ ὅταν τελειώνει τὴ διδαχὴ, ἀπευθυνόμενος στὸν Ἀπόστολο Πέτρο, δίνει τὴν ἐντολὴ νὰ ρίξει τὸ δίχτυ, γιὰ νὰ πιάσουν ψάρια. Ἐτσι ἀρχίζει καὶ αὐτὰ διηγεῖται ὁ εὐαγγελιστὴς Λουκᾶς στὸ Εὐαγγέλιό του, ποὺ σήμερα διαβάστηκε στὴν Κυριακάτικη θεία Λειτουργία.

Στὴν συνέχεια, καθὼς ἐξελίσσεται ἡ διήγηση, ὁ ἀπόστολος Πέτρος ἐκφράζει τὴ δυσκολία τοῦ ἐγχειρήματος μετὰ καὶ τὴν ὀλονύκτια ἀποτυχία τους. Μὰ τελικὰ ὑπακούει στὸ λόγο τοῦ Χριστοῦ λέγοντας, «ἀφοῦ ὅμως τὸ διατάζεις, μὲ τέλεια πεποίθηση καὶ ὑπακοή, θὰ ρίξω τὸ δίχτυο πάλι στὴ λίμνη».

Τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν πλούσιο, γιὰτὶ ἦταν εὐλογημένο. Τόσα πολλὰ ψάρια δὲν εἶχαν ποτὲ ψαρέψει, μήτε εἶχαν δεῖ. Τώρα τὸ δίχτυ κοντεύει νὰ σπάσει ἀπὸ τὸ βάρος τῶν ψαριῶν. Γι' αὐτὸ προσκάλεσαν καὶ τοὺς ἄλλους ψαράδες ἀπὸ τὸ ἄλλο πλοιάριο νὰ ῥθουν νὰ βοηθήσουν. Ἐπειδὴ ἡ εὐλογία τοῦ Χριστοῦ, ποὺ φέρνει τὸν πλοῦτο εἶναι τέτοια, ποὺ ὁ ἄνθρωπος δὲν μπορεῖ νὰ σηκώσει.

Ὁ ἀπόστολος Πέτρος, ψαρὰς ἐπὶ σειρὰ ἐτῶν στὴ λίμνη Γεννησαρέτ, γνωρίζει πὼς μιὰ τέτοια ἐπιτυχία στὸ ψάρεμα οὐδέποτε εἶχε συμβεῖ. Ἄρα λοιπὸν ὁ πλοῦτος αὐτῶν τῶν ψαριῶν ὀφειλόταν στὴν παρουσία τοῦ Χριστοῦ καὶ στὸ λόγο Του πρὸς τὸν Πέτρο καὶ τοὺς ἄλλους.

Ὁ ἀπόστολος Πέτρος αἰσθάνθηκε τὴ δύναμη τῶν λόγων τοῦ Διδασκάλου καὶ ἐπέδειξε ἐμπιστοσύνη καὶ ὑπακοή σ' Αὐτόν. Τὸ πλῆθος δὲ τῶν ψαριῶν ἦταν ἡ ἀμοιβὴ στὴν ὑπακοή τους, τοῦ Πέτρου, τοῦ Ἰακώβου καὶ τοῦ Ἰωάννου. Γιὰτὶ ὅποιος ἐλπίζει καὶ ἀκολουθεῖ τὸν Χριστό, ἀκουμπώντας μὲ σιγουριὰ ἐπάνω Του, ποτὲ δὲν ντροπιάζεται, μήτε φεύγει ἀπογοητευμένος. Καὶ τελικὰ δὲν βγαίνει χαμένος, ἐκεῖνος ποὺ ἐμπιστεύεται τὸν Χριστό.

Ὁ ἀπόστολος Πέτρος, βρισκόμενος μπροστὰ στὸ θαῦμα τοῦ πλῆθους τῶν ψαριῶν, αἰσθάνεται τὴν μικρότητα καὶ ἁμαρτωλότητά του καὶ παρακαλεῖ τὸν Χριστὸ νὰ βγεῖ ἀπὸ τὸ πλοιάριο.

«Όταν δὲ εἶδε ὁ Σίμων Πέτρος τὸ καταπληκτικὸ αὐτὸ πλῆθος τῶν ψαριῶν, ἔπεσε κάτω στὰ γόνατα τοῦ Χριστοῦ καὶ εἶπε· Ἔβγα ἀπὸ τὸ πλοῖο καὶ φύγε ἀπὸ ἐμένα Κύριε, γιατί εἶμαι ἄνθρωπος ἁμαρτωλὸς καὶ εἶμαι ἀνάξιος νὰ Σὲ δεχθῶ στὸ πλοῖο μου». Πόσο ταιριάζουν τὰ λόγια τοῦ πολυπαθοῦς Ἰωβ πὸν μιλώντας στὸ Θεὸ αἰσθάνεται τὴ μηδαμινότητά του καὶ τὴν ἐκφράζει μὲ ἐτοῦτα τὰ λόγια: «Μέχρι τώρα μόνο μὲ τὰ αὐτιά μου ἄκουγα γιὰ Σένα, τώρα ὅμως Σὲ εἶδαν τὰ μάτια μου. Γι' αὐτὸ ἔλεεινολόγησα τὸν ἑαυτὸν μου, ἔλειωσα ἀπὸ ψυχικὴ συντριβὴ, αἰσθάνομαι ὅτι εἶμαι χῶμα καὶ στάχτη».

Συνεπῶς ἡ παρουσία καὶ ὁ λόγος τοῦ Χριστοῦ καθίσταται ἀποκαλυπτικὸς γιὰ τὴν γνωριμία τοῦ ἑαυτοῦ μας. Ἔτσι ἄλλωστε αἰσθάνθηκε ὁ ἀπόστολος Πέτρος. Τὸ φῶς τῆς θεότητος τοῦ Χριστοῦ «ἀντανακλᾷ συγχρόνως καὶ στὴν καρδιά του καὶ ἀποκαλύπτει τὸν ἑαυτό του, ὅσο οὐδέποτε ἄλλοτε τὸν ἔχει γνωρίσει».

Θὰ συνεχίσει φυσικὰ τὴν ἐργασία του ὁ Πέτρος, ἀλλὰ μιὰ ἐργασία ὄχι μόνο μὲ τὰ χέρια. Τώρα περισσότερο θὰ ἐργάζεται μὲ τὴν καρδιά. Δηλαδή «ἐργασία ὄχι μόνο ἐξωτερικὴ, ἀλλὰ καὶ ἐσωτερικὴ». Ἔργασία βιοποριστικὴ γιὰ τὴν καθημερινὴ τροφή, ἀλλὰ καὶ ἐργασία πνευματικῆς ἀναγέννησης.

Ἐπειδὴ ὁ Χριστὸς θέλει ὄχι μόνο νὰ μᾶς παρέχει πλούσια τὰ δῶρα Του γιὰ τὶς καθημερινὲς ἀνάγκες μας ἀλλὰ διὰ τοῦ λόγου τοῦ Εὐαγγελίου Του νὰ παρέχει πνευματικὴ τροφή γιὰ τὶς ἀνάγκες τῆς ψυχῆς.

Ἔτσι, ὁ ἄνθρωπος ἀπολαμβάνοντας τὰ πλούσια δῶρα Του, τρέφεται καὶ ἱκανοποιεῖ τὶς ἀνάγκες τῆς ζωῆς. Καὶ μεταλαμβάνοντας τῆς γλυκύτητος τῶν λόγων Του, αἰσθάνεται τὴν ἐνδόμυχη ἀνάγκη νὰ Τὸν εὐχαριστήσῃ καὶ νὰ δοξολογήσῃ καθημερινῶς τὸ μεγάλο ὄνομά Του.

Ἀγαπητοὶ ἀδελφοί, δὲν εἶναι μικρὸ πρᾶγμα ἐκεῖ πὸν βρίσκουμε ἀδιέξοδα, ἀδυναμίες καὶ ἀποτυχίες, αἴφνης μὲ τὴν παρουσία τοῦ Χριστοῦ ἢ μὲ τὴν ἐπίκληση τοῦ ὀνόματός Του, τὰ πάντα νὰ ἀνατρέπονται. Καὶ ἐκεῖ πὸν πρῶτα ὑπῆρχεν ἀδιέξοδο, τώρα νὰ ἀνοίγονται δρόμοι μὲ λύσεις. Ἐκεῖ πὸν δείχναμε ἀδυναμίες γιὰ ἓνα ἔργο, τώρα νὰ βρίσκουμε δυνάμεις καὶ κουράγιο, γιὰ νὰ προχωρήσουμε. Καὶ ἐκεῖ πὸν ἐμεῖς ἀποτυχαίνουμε καὶ ἀπογοητεύομαστε, νὰ γεμίζουμε τὶς ὑπάρξεις μας μὲ ἐλπίδα καὶ σιγουριὰ πὼς θὰ πετύχουμε.

Ὅλ' αὐτὰ ἢ κάποια ἀπ' αὐτὰ, τὰ ἔχουμε ζήσει, τὰ ἔχουμε ἀντιμετωπίσει. Νὰ λοιπὸν πὼς δὲν εἴμαστε μόνοι· δὲν βαδίζουμε ξεχασμένοι. Γιατί δίπλα μας συμπαραστέκεται μὲ διάκριση ὁ Χριστὸς. Ἀρκεῖ ἐμεῖς νὰ ζητήσουμε τὴ δική Του ἀρωγὴ καὶ ν' ἀφήσουμε τὴν πόρτα τῆς καρδιάς μας, γιὰ νὰ διαβεῖ καὶ νὰ ἀναδομήσει τὶς ὑπάρξεις μας.

Άρχιμ. Ν.Π.

[dkpdf-button]